A/ první osmifinálová jízda > Prokop ujíždí, za ním Amiel Cavalier (17), Cody Warren (16) a Mike Haderer (32)

Když jsme vám v dubnovém čísle přinesli reportáž z novozélandského Mistrovství Óceánie, neoficiální generálky na Mistrovství světa, byl ještě vrcholný závod sezóny daleko před námi. Mezitím se na světové mtb scéně odehrála řada zásadních událostí a jak se blížil srpen, veškerá pozornost bikové veřejnosti začala směřovat do města Rotorua, kde se letošní šampionát konal. Vše vyvrcholilo o posledním srpnovém víkendu, který určil, kdo že bude celý následující rok úřadovat ve funkci Mistra světa.

mtb World Championships

text/ Šváta, foto/ graememurray.com

Už předem organizátoři hrdě hlásali, že jde o „největší mountainbike událost na jižní polokouli za posledních deset let", což je bezesporu pravdivé tvrzení. Jediný světový šampionát se totiž v těhle části světa konal v roce 1996, tehdy v australském Cairns. Když pomineme fakt, že na Zélandu právě končila zima, a závodníci tak zažili přes noc až šestistupňové mrazy, uspořádat světový mistrák po čtyřech evropských lokalitách až na druhém konci světa je určitě zajímavá změna. Jen škoda, že náklady na takovou cestu jsou několikanásobně vyšší a konkrétně naše výprava musela být kvůli nedostatku financí na cyklistickém svazu poněkud skromnější. Původní reprezentační pětici Michal Prokop, Jana Horáková, Kamil Tatarković, Michal Maroši a Adam Vágner nakonec doplnil šestý Lukáš Tamme, neboť repre trenér Zdeněk Florián svou účast musel zrušit, a v rozpočtu se tak uvolnilo místo pro jednoho jezdce. Výpravu doprovázel Zdeněk Pól, ostatní členové české repre jako mechanik, lékař či maser byli společní s devítičlennou výpravou krosařů. Vzhledem k našim úspěchům ve fourcrossu bylo rozhodnuto, že právě tahle disciplína dostane přednost. Kamil proto vynechal sjezd, a tak jediným sjezdařem specialistou byl na Zélandu Adam, kterého na startovní listině doplnil univerzální jezdec Michal Maroši.
Naše reprezentační šestice vyrazila na dalekou cestu v pátek 18. srpna večer. Absolvovala nejdřív zhruba jedenáctihodinový let z Prahy do jihokorejského Soulu, poté osmihodinovou čekačku na jedenáctihodinový let do novozélandského Aucklandu a odtud už jen směšné tři a půl hodinky autem do Rotoruy. Nechtějte vědět, jak se všichni po těch třiceti hodinách cesty a s desetihodinovým časovým posunem cítili. Na kolo, natož závodění ani pomyšlení. Dvoudenní aklimatizace trochu pomohla a na řadu přišly první tréninky, které v případě fourcrossu probíhaly od úterka do pátečního závodu, sjezdaři si trať mohli najíždět až do soboty, kdy vypukl jejich závod.

fourcross Když jsme v článku z oceánského mistrovství popisovali dráhu, vznesli jsme otázku, jak asi bude vyhovovat našim jezdcům. Takže jak jí vidělo třeba Lukáš Tamme: „Dráha je na prudkým kopci a je dost dlouhá. První rovinka je šlapavá, ale od druhý zatáčky to letí do rokle a tou se to houpe až do cíle. Na první rovince je boule, za ní dvoják na projíždění a seskakovák do pravý zatáčky. Mezi první a druhou zatáčkou nic a od druhý zatáčky to začíná letět, trojseskakovák, hned na to sedm metrů dvoják, za ním devět metrů dvoják, seskok do rokle a končí to vyskakovákem s převýšením dva metry do třetí zatáčky. Ze třetí do čtvrtý zatáčky je jen průjezd roklí, že čtvrtý levý točky se jede na macatej wallride místo pátý zatáčky a pak už jen vyskakovák, desetimetrová lavice, zatáčka doprava a cíl."
Ve středeční kvalifikaci Michal Prokop porazil Briana Lopese, třetí nejrychlejší čas zajel Roger Rinderknecht, Marosana si do závodu vyjel sedmičku, Tatarka skončil dvanáctý a nevedlo se ani Tamákovi

B/ Greg Minnaar na své vyleštěné prototypové Hondě
C/ finálová čtyřka krátce po startu > zleva Prokop, Rinderknecht, Atherton a Tschugg
D/ Sam Hill se právě stal Mistrem světa

na osmnáctém místě. Vzhledem k tomu, že v závodě startovalo jen 36 jezdců, do pavouka bylo nasazeno dvaatřicet z nich, a v pátek se tak začínalo rovnou osmifinálovými rozjížďkami. Ženskou kvalifikaci, do které nastoupilo pouhých devět závodnic, vyhrála podle očekávání Jill Kintner, naše Jana skončila se ztrátou necelých tří sekund čtvrtá. Holky byly v pátek rozděleny do dvou semifinálových jízd. Po čtvrtečním odpočinku byl v pátek na programu nejdřív hodinu a půl trénink a ve tři hodiny odpoledne místního času (pět ráno středoevropského) start závodu, vše za parádního počasí a skvělé divácké podpory. Hned z prvního heatu suverénně postupoval Michal Prokop stejně jako Kamil ze čtvrtého, Michal Jill Kintner.

Napětí vrcholí, když se na rampě seřadí mužská finálová čtveřice. Po startu se Michal chvíli strká s Tschuggem, oba to naštěstí ustojí a Michal se dostává do vedení, které už neztratí a po třech letech získává svůj druhý titul Mistra světa, kterým si vynahrazuje loňský pád a nepříjemné zranění. Na druhé místo za Michala se probojoval Rinderknecht, Tschugg pak udržel bronz a Dan Atherton dojel čtvrtý. Michale, v první řadě gratulace, dneska to zas bylo start-cíl až k titulu Mistra světa, jak se to povedlo? „Tak mě to tady hodně bavilo, dráha mi perfektně seděla a asi jsem to už nebral tak vážně. Přijel jsem dobře naladěnej, žádnej stres, zkrátka chtěl jsem si

Maroši si v šestém vyjel druhé postupové místo za Deldyckem a jako jediný z našich čtyř jezdců vypadl v pátém heatu s Lopesem Lukáš Tamme, když ho v první zatáčce sejmul Američan Lars Sternberg. Z největších favoritů postupovali hladce Lopes, Švýcar Rinderknecht, Holanďané Wichman a Meijer i Němec Tschugg. Naopak do pozice diváka byl po prvním kole odsouzen Cedric Gracia i Filip Polc. Druhé kolo znamenalo druhé vítězství Prokopa, který tak spolu s Wichmanem postoupil už do semi. Kamil takové štěstí bohužel neměl, v druhé čtvrtfinálové jízdě skončil až čtvrtý. Hned v následujícím heatu zajel Marosana druhý za Lopesem. První semíčko vyhrává Prokop a s ním jde do finále Tschugg, v druhém semi končí po vzájemné srážce třetí Marosana i čtvrtý Lopes, zatímco Dan Atherton a Roger Rinderknecht vybojují finále. Mezitím Jana Horáková dojíždí druhá za Jill Kintner v prvním semi, ve finále se k nim z druhého semíčka přidává Anneke Beerten a Anita Molcik. Na řadě je malé finále žen, které vyhrává Britka Joey Gough. V tom mužském vítězí Wichman před Willem Longdenem, Marosana po pádu z prvního místa dojíždí třetí, Lopes vůbec nenastoupil. Michal Maroši tedy celkově sedmý, což je zatím jeho nejlepší výsledek z MS. Ve finále žen nešťastně padá ze třetího místa naše Jana a dojíždí jako poslední, třetí je Molcik, druhá Beerten a titul podruhé v řadě získává to tady užít. Dráha nebyla zas tak náročná na fyzičku, výborně fungovaly shuttle jeepy vyvážející na start, takže nebyl žádnej problém. Navíc nás nebylo tolik jako na Světáku, sešla se tu jen ta opravdová špička. Mým cílem bylo hlavně se nezranit jako minulej rok, samozřejmě to vítězství je pro mě velkej bonus!"

Finále bylo zpočátku docela napínavý, co se vlastně stalo? „V první zatáčce to ze třetího místa trochu napálil Guido Tschugg a při tom se dotknul mýho zadního kola, ale naštěstí mě nestih srazit, takže to bylo v pohodě, dál už jsem to vedení udržel." Zlato se pochopitelně muselo hned zapít, ale vzhledem k únavě proběhla oslava spíš poklidně.

downhill Trať vedoucí z vrcholku hory Ngongotaha měří 2200 metrů a i přes několik technických pasáží v lese je hodně rychlá, takže řada předních jezdců volí aerodynamické kombinézy, aby ušetřili nějakou tu desetinku, která kolikrát rozhoduje. Adam Vágner si pochvaloval několikadenní trénink, ale zároveň neskrýval překvapení z profilu tratě: „Máme tu spoustu času na přípravu, hned druhej tréninkovej den jsem měl naskákaný všechno, jak jsem chtěl. Teď už si jen vychytávám drobnosti. Dráha mě překvapila v tom, že až na tři technický pasáže je celá hlavně o šlapání, to jsem nečekal, že bude třeba tři sta metrů dlouhej přejezd ukončenej

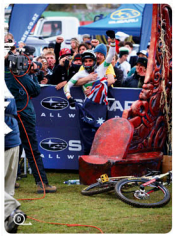

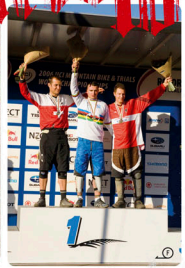

E/ Adamovi chybělo na vytouženou desítku dvanáct sekund
F/ 4x medailisté > zleva Rinderknecht, Prokop a Tschugg
G/ pohled na část fourcrossky z lanovky
H/ gap přes rybníček po startu měl dobrých deset metrů
I/ osudové čtvrtfinále Kamila Tatarkoviče, před ním Alex Lloyd, Will Longden a pod skokem schovaný Guido Tschugg

výjezdem. Ale podmínky jsou pro všechny stejný a určitě je to trať odpovídající Mistrovství světa." Mladické sjezdařky neboli juniorky nastoupily do závodu jen čtyři, ovšem po čtvrteční kvalifikaci jedna odpadla. Třetí místo z kvalifikace ve finále zopakovala čerstvé osmnáctiletá Kanaďanka Micayla Gatto. O rok mladší Francouzska Floriane Pugin v horní části tratě lehla, což ji stálo několik cenných sekund. Po pádu se ztrátu snažila nahamtat šlapáním, ale marná snaha, po vítězství v kvalifikaci se ve finále musela spokojit se stříbrem. Jejího pádu využila Australanka Tracy Hannah, osmnáctiletá ségra eliťáka Micka, která měla v cíli k dobru právě těch pár sekund, co Floriane ztratila. První sjezdový titul tedy pro Austrálii.
V juniorech už byla o poznání větší mela, mladých talentů roku narození 1988 a 1989 se na startovní listinu upsalo pětačtyřicet, z toho převážná většina ze zámoří a pouhých čtrnáct reprezentujících starý kontinent. V kvalifikaci potvrdil letošní skvělou formu domácí Sam Blenkinsop, trať absolvoval průměrnou rychlostí 40 km/h v čase 3:17. Za ním se usadil úřadující Mistr Evropy Brendan Fairclough z Britských ostrovů těsně následován Stevem Smithem z Kanady. Až šestý nejlepší čas si připsal domácí Cameron Cole, jedna z největších novozélandských nadějí. Jenže v sobotním finále bylo všechno jinak, Fairclough chtěl tak moc získat i titul světového šampióna, až to nakonec totálně zvoral a skončil sedmnáctý. Třetí zajel Francouz Antoine Badouard, Sam Blenkinsop se propadl na druhou příčku a naopak polepšil si Cameron Cole, který potvrdil roli favorita a stal se Mistrem. Mezi necelou třicítkou eliťních holek taky dominovaly zámořské závodnice, nicméně stupně vítězů v téhle kategorii obsadily výhradně Evropanky. Domácí Vanessa Quin, Mistryně světa z roku 2004, tu v březnu porazila Sabrinu Jonnier a získala titul oceánské mistryně, ale tentokrát neměla svůj den, přeci jen se posledních několik měsíců zotavovala ze zlomeniny ruky. V kvalifikaci zajela až šestý čas, zatímco Jonnier druhý před nejrychlejší Tracy Moseley. O dva dny později se definitivně rozhodlo. Quin si ještě pohoršila na sedmou příčku, ale i tak byla vesměs spokojená vzhledem k tomu, že její ruka ještě nebyla v pořádku.
Na třetí místo se vyhoupla letos prvním rokem eliťačka Rachel Atherton i přesto, že si den před závodem vyhodila rameno, Moseley dosáhla jen na stříbro a Jonnier s více než dvousekundovým náskokem brala zlato. V cíli nasadila úsměv od ucha k uchu, jakou z toho měla radost. Není divu, v letech 2003 a 2005 skončila přítelkyně Sama Hilla vždycky druhá za neporazitelnou AC Chausson. „Čekala jsem na to tak dlouho! Splnil se mi velkej sen," prohlásila nadšená Sabrina.
Nejprestižnější a nesledovanější kategorie elitních mužů čítala šedesátku jezdců z dvaceti zemí. Nejpočetnější byly sedmičlenné týmy Austrálie, Nového Zélandu a USA, po šesti jezdcích měla Jihoafrická republika (kde tam beroucí tolik sjezdařů?), Británie nasadila čtyři reprezentanty a Francie, oslabená o zraněného Fabiena Barela, který tu vyhrál v březnu a už se těšil, jak v srpnu obhájí loňský titul, pouze tři. Český repre dres oblékli jak již bylo řečeno Adam Vágner a Michal Maroši. Trať byla ve finále o poznání rozbitější, což všechny závodníky včetně eliťáků trochu zpomalilo a jízdám dodalo na agresivitě. Tisíce diváků podél celé trati ale takovou atraktivní podívanou jen uvítaly. V kvalifikaci vyhrál zápas s tratí a časem skoro domácí Nathan Rennie následován Stevem Peatem a Gregem Minnaarem, všichni zajeli hodně vyrovnané kolem tří minut a dvanácti sekund, stejně jako druhá trojice v pořadí Marc Beaumont, Mick Hannah a Sam Hill nacpaná v čase 3:15. Naši borci ztráceli na špičku kolem sedmnácti sekund, což Adama zařadilo na 28. pozici a Michala na dvaatřicátou, takže určitě bylo ve finále co zlepšovat. Filip Polc, jediný slovenský reprezentant, skončil na 39. místě.
V sobotu v půl druhé místního času by se nervozita na startu dala krájet, jedna jízda, která o všem rozhodne. Jako devětadvacátý startuje Michal Maroši a do cíle přijíždí za 3:31, což mu nakonec vynese zlepšení oproti kvalifikaci na 26. místo. Adam se na trať vydává o pár minut později a v cíli je za 3:32.55, což je na chlup stejné jako po něm startující Američan Chris Herndon, takže se oba dělí o 29. místo. S takovým výsledkem Adam rozhodně není spokojen: „Určitě jsem si to přál lepší. Do jízdy jsem dal maximum, ale pár drobností bych si přece jen vytknul. Něco jsem zkazil já sám, něco bylo o technice a připravenosti. Na finále už bylo v lese strašně moc prachu, větší díry a koleje, což ale bylo pro všechny stejný. Jako handicap se ovšem ukázalo, že jsme neměli kombinézy jako ta špička, na takhle rychlý trati jsme v dresech a kalhotách byly něco jako padák. Z toho je potřeba se ponaučit, sice na dvaceti závodech kombinéza potřeba není, ale pak se jednou hodí a je to zrovna Mistrovství světa."
Jako jednačtyřicátý vyráží na trať Chris Kovarik a do cíle přijíždí za 3:18, což ho řadí do pozice prozatímního leadera. V křesle zůstává i poté, co pomyslnou pásku protne Cedric Gracia, Gee Atherton, domácí John Kirkcaldie, Matti Lehikoinen a Mickael Pascal. Pak se ovšem přiřítí Sam Hill, juniorský Mistr světa z let 2002 a 2003 a stříbrný v elitě před dvěma lety, který se na téhle trati stal v březnu Mistrem Oceánie. Zatímco finálová jízda znamenala oproti kvalifikaci zřetelné zpomalení, Hill jedoucí jako vždy na volných pedálech dokázal Rennieho nejlepší čas z kvalifikace pokořit, trať absolvoval za neuvěřitelných 3:11! Na trati zbývá pětice jezdců, každý z nich má ještě šanci získat medaili. Mick Hannah jí ovšem promarní, stejně jako Marc Beaumont. Mistr světa z roku 2003 Greg Minnaar dává 3:15 a dostává se na druhé místo. Steve Peat je pomalejší a obsazuje průběžnou bronzovou příčku. Posledním mužem na trati je Nathan Rennie, už jedině ten může zasáhnout do pořadí. Po vyhrané kvalifikaci měl určitě velké ambice, ale rozbitější trať mu sedla s nervozitou mu nenechala zajet líp než za 3:17, takže nakonec poráží jen Peata. Minnaar stejně jihoafrické republiky odvází stejně jako před dvěma lety zlatou medaili a Mistrem světa se stává Sam Hill. „Snažil jsem se jet plynule a nezrálas rychlost," vysvětloval svůj famózní výsledek čerstvý šampión. „Jakmile jsem projel každou technickou pasáž, snažil jsem se co nejvíc šlapat." Letošní světový šampionát je tedy definitivně za námi, díky Michalově zlaté na něj budeme určitě dlouho vzpomínat, ale už teď je jisté, že příští rok se bíková špička sejde začátkem září ve vyhlášeném skotském Fort William. Takže sukně a dudy s sebou.

UCI MTB World Championships 2006

Downhill: 1. Samuel Hill (AUS) 3:11.03; 2. Greg Minnaar (RSA) 3:15.25; 3. Nathan Rennie (AUS) 3:17.16; 4. Steve Peat (GBR) 3:17.92; 5. Chris Kovarik (AUS) 3:18.04; 6. Michael Hannah (AUS) 3:19.21; 7. Cedric Gracia (FRA) 3:19.73; 8. Matti Lehikoinen (FIN) 3:20.79; 9. Gee Atherton (GBR) 3:20.91; 10. Mickael Pascal (FRA) 3:21.13

Fourcross: 1. Michal Prokop (CZE); 2. Roger Rinderknecht (SUI); 3. Guido Tschugg (GER); 4. Dan Atherton (GBR); 5. Joost Wichman (NED); 6. Will Longden (GBR); 7. Michal Maroši (CZE); 8. Brian Lopes (USA)